

SERIÁL

OSUDY ŽEN S VLASTNÍ ZKUŠENOSTÍ
S VÝKONEM TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY

ROMANA

**Já byla asi dva roky v děcáku a tam mi
dávali diazepam a od té doby jsem závislá**

**Můžete nám říct něco
o sobě?**

Je mi 42 let a na svobodě jsem 4 roky. Ve výkonu trestu jsem byla asi dva a půl roku a asi rok a půl na vazbě. Ve vězení jsem byla poprvé a venku jsem na podmínku. Nejprve jsem byla na vazbě v Ostrově, pak jsem byla v Plzni, na odvolání pak v Praze a pak mě dali do Světlé nad Sázavou. Tam jsem chodila do školy, byli tam na mě strašně hodný.

**A jaké to bylo po
propuštění? Jak se teď
máte?**

Bydlím s maminkou a tatínkem a taky syna mám doma. Je mu 22 let. Chodí do práce, akorát že taky pije, no. On je pivař, ale do práce chodí. Mám ještě holku, té je 23 let. Moje děti nemají tátu, ony mají jenom mě. Odmalička říkají mému tatínkovi táto a mojí mamince mami.

Mamka měla 3 mrtvičky a má demenci. Teď v květnu to bude rok, co ochrnula. Nečekala jsem to, že se já teď budu starat o ni. Mám ji v péči, ona je jak malé dítě, tak po ní peru, uklízím, koupu ji. A když řeknu bratrům, pojdte mi pomoci, tak se neukážou ani jeden. Já ji přebalím, o to mi nejde, opravdu ne, ale můj bratr, ten nejstarší, jak přijde, začne mi nadávat, že tam neplatím nájem, že jsem příživník.

www.zenyavezeni.cz

Tak se bojím, ale on mi nemůže přece rozkazovat. Říkají, my jsme chlapi. Ale táta ji taky jednou musel vykoupat. A co když tady třeba nebudu? Já musím v půl čtvrtý vstát, udělám polívku, až se mamka vzbudí, ať má teplou. Pak tam s ní sedím a táta si k ní třeba na chvíli sedne, abych mohla umýt nádobí nebo něco poklidit.

Já bych chtěla jít do práce, chtěla bych si vydělat nějaké peníze. Já už nevím kudy kam, nevím. To nemáte ani na autobus, škemráte a nikdo vám nepůjčí. Teď jsme se domluvili s tatínkem, že mi bude dávat 5 tisíc, jenže já mu nevěřím. Já prostě tátovi nevěřím. Tak on má, co dostane maminka na péči a pak ještě důchod. Je pravda, že neplatím nájem, koupu se tam. Ale nejím tam, já jsem se zařekla, že tam nebudu jíst. Já si koupím svoje jídlo, až dostanu peníze. Proto jsem zhubla 30 kilo. Aby mi brácha nevyčítal. On říká, že jsem drzá, ale já nejsem drzá. No, ale nemůžu tam tu maminku nechat samotnou, ona už jenom leží, moje máma, jo. Teď mně hodně pomáhá tatínek. Já mamku vykoupu, dám jí najíst a oni se pak spolu dívají na televizi.

A jak to všechno zvládáte?

Chodím k psychiatrice, té se nelíbí, že jsem tolik zhubla. Já jsem jenom na práškách a na kafi. Chodím k ní, protože to mám nařízené soudně. Ale nepomáhá mi to. Já jsem jí řekla, že ty její léky brát nebudu. Já si beru neurolog a ona říká, že jsem závislá. Ale já jsem závislá, protože to beru od 5 let. Dřív jsem byla na diazepam.

Protože maminka, když mě čekala, tak se jí utopily dvě holky, dvojčata šestiletý. A mě porodila v pěti měsících. A já byla asi dva roky v děčáku a tam mi dávali diazepam a od té doby jsem závislá.

Já jsem hodně pila alkohol, no a pak ty prášky. Ani nevím, jak to začalo. Asi s tím mým, co s ním mám děti. On si našel jinou, ale to už věděl, že piju. Já jsem ráno vstala a v pyžamu jsem si musela jít koupit placatou, musela jsem ji mít. Ale teď už nepiju 4 roky, no ještě víc, kecám. Ještě když jsem byla zavřená, 6 let už nepiju vůbec. Nemůžu alkohol ani cítit. Já když jednou řeknu, že ne, tak prostě ne. Mám neurolog a rivotril, to mně stačí. Já mám tu psychiatricku soudně, ona ví, že musím brát ty prášky. Ona není špatná, ale já jí říkám, že to potřebuju, že se mi dělá špatně a ona to prostě nepochopí. Jste závislá a já vás z toho dostanu. Ano, jsem závislá, ale moje tělo to vyžaduje, moje tělo si na to zvyklo. Ona to nepochopí.

Ten můj syn taky bere prášky na deprese, řekli mu, pivo, nebo prášky. Tak si vybral pivo. Moje holka vůbec nic, jenom kouří. Ta se štítí prášků. Ale našla si taky feťáka a já jí říkám, od té doby, co jsi s ním, jsi zadlužená, jdi do práce. Ona je vyučená servírka, ale nepracuje. Pak mi brečí do telefonu, ale já jí nemůžu dát peníze, když sama nemám. Ona to nechápe, kdyby šla do práce, tak by uvažovala jinak.

www.zenyavezeni.cz

A jak jste se dostala do vězení?

My jsme přišli z diskotéky a já se tam strašně moc opila. On taky. No, a zavřel dveře a začal mě mlátit. Kopal mě a já ani nevím jak, já jsem popadla ten nůž a bodla jsem ho do ramene a do ruky, jo. Otréla jsem ho a dala jsem ho zpátky a zavolala jsem záchranku. A jeden pán svědčil, že jsem volala o pomoc. Já jsem se prostě jenom bránila, musela jsem se nějak ubránit. To nebyl můj partner, já jsem s ním jen pila.

Pro rodinu to bylo těžký, hlavně holka to nedávala, protože to bylo v televizi, že jsem ho probodla a že mi hrozí 20 let. Bylo tam všechno, co se dělo. Šestkrát jsem ležela s otřesenou mozkem, táta říkal, nech toho pít a já jsem neposlechla. Kdybyste mě viděla, já jsem byla celá dobitá. Kdybych to neudělala, tak jsem byla mrtvá. Když přišla velitelka na celu, říkala, to je hrozný, kdo vás takhle zbil? Já jsem byla nejdřív na vozečku a dávali mě půl roku dohromady. Vypadala jsem strašně a doteď mám následky, mám polámaný prsty.

Jak vnímáte svůj pobyt za mřížemi?

Tam to bylo jiné, tam jste zapomněla na ty problémy, jaký máte. Když jsem byla na vazbě v Ostrově, všichni mi pomáhali. Já jsem měla takový sklony furt, že si něco udělám. A pořád mě chodili kontrolovat.

www.zenyavezeni.cz

Já jsem si vždycky sedla tak dobře, aby mě neviděli a mohla jsem se vybrečet. Ale tam prostě zapomenete na ty problémy venku. Už bych se tam ale vrátit nikdy nechtěla.

Máte pocit, že se vám něco podařilo? Že jste na něco hrdá?

Nejsem na nic hrdá. Teď se to všechno sype a sype. Ale jsem vděčná za spolupráci s jednou neziskovou organizací. Lidi tady na karlovarské pobočce mi hodně pomáhají. Nikdy se ke mně tak hezky nikdo nechoval. Často cítím bezmoc, ale oni mě drží, a tak nějak jdu, krůček po krůčku, ale jdu. A uvidíme.

